

KANDIDÁT, KTERÝ TADY ŽIJE A VÍ, CO SE TU DĚJE!

Volby do Senátu, 2. a 3. října 2020, David Pavlát, volební číslo 7

SENÁT
volební číslo

7

www.davidpavlat.cz

ČSSD

Na dalších stranách mimo jiné:

SK Prosek

Jiránkova vila

Hostinec U Brabců

Připomínka Milady Horákové

Z programových bodů
do Senátu

komunikace s nimi. Ne úplně nepodstatná část obyvatel senátního obvodu, v němž kandiduji, patří k lidem, kteří si zde koupili byt v rychle vznikajících novostavbách, často přišli do Prahy z různých koutů České republiky, pracují třeba někde v korporátu a skoro by se označili za vyšší střední třídu. Ve skutečnosti splácí celý život byt bance (v podstatě jí svoji práci koupí druhý takový byt, a to jsou v dnešní době ještě rádi, že jim banka vůbec půjčí). Také víme, že – kromě Irska a Lichtenštejnska, kde si každý domyslí, proč tomu tak je – je na tom Česká republika vůbec nejhůře, pokud jde o odlišliv lidmi vydělaných peněz nadnárodním společnostem. To jistě není zcela v pořádku. To jsou příklady věcí, s nimiž jedinec sám nic nezmůže. Jedinou cestou, jak s takovými neduhy pracovat, je společenské uvědomění a politická práce. Pak je možné požadovat zapojení bank (které chápu jako nástroj a myšlenkový vynález lidí na řešení určitého okruhu problémů, nikoli jako nástroj pro obohacení velmi úzké skupiny lidí) do řešení problematiky bydlení. Obdobně u odlivu peněz je s ohledem na to, co jsem uváděl, potřeba důrazněji požadovat zvyšování mzdové úrovně, ale třeba také motivovat trh k vlastní tvorbě a menší závislosti. Takže na otázku, co pro to můžeme udělat, odpovídám, že v první řadě si ty věci uvědomit.

I v Praze 9 pozorujeme spoustu nešvarů a pochybné činnosti, které neprospívají životnímu prostředí a tím pádem ani spoluobčanům, kteří zde žijí. Máte nějaké konkrétní cíle, jak „místním“ zpříjemnit život?

Určitě je potřeba trošičku kočírovat živelnost developerských záměrů na Praze 9. Ta má výhodu, že je zde z minulosti ještě stále dost brownfieldů, které jsou pro rozvoj skvělým místem. I u nich jde podle mého názoru alespoň symbolicky zachováním výrazných architektonických prvků pracovat s tím, k čemu lokalita původně sloužila, aby nevznikala nic nefikající betonová a skleněná monstra, pro něž je jedno, jestli stojí na Praze 9, Praze 5 nebo někde v úplně jiném městě. Nad čím je však třeba se také koncepčněji a důrazněji zamýšlet, je ochrana lokalit, kde si takové zásahy nepřejeme, ať už se jedná o diskutované zástavbě ve sportovním areálu SK Prosek nebo v případě nejistého osudu areálu Jiránkovy vily v Hrdlořezech.

Senát se stává baštou pravice a liberálů. Přitom především obecně levice je pojištěnou pro většinu zaměstnanců, dětí, důchodců a sociálně slabších. Jak chcete přesvědčit voliče, aby pochopili, že jim chcete pomoci a zároveň bránit před divokým kapitalismem a bezbřehým liberalismem?

Ano, to mi v Senátu skutečně vadí. Zabývá se tu podáváním ústavní žaloby na prezidenta, tu ústavní stížnosti já nevím na co, řeší se cesty několika senátorů na Taiwan, které mají bohužel více společného s osobním exhibováním než s nějakým bojem za lidská práva a tak dále. Senát by se měl na věci dívat s jistým odstupem, s nadhledem a pochopením souvislostí. A právě takový přístup je cestou k reálné pomoci širokým vrstvám lidí, a ne zájmům několika jedinců. A to je také můj cíl.

Miloslav Hanuš

Jste skutečně tak bohatí, jak si myslíte?

David Pavlát se rozhodl kandidovat do Senátu ve volbách v říjnu 2020. Vybrali si jej sociální demokraté v Praze 9, ale i mnozí spoluobčané, kteří nejsou členové ČSSD. Příjemný a z pohledu senátorů mladý muž vyniká znalostí historie, skromností, ale především na rozdíl od jiných kandidátů žije s rodinou přímo v senátním obvodu, kde kandiduje. Proč byste v nadcházejících volbách měli dát svůj hlas právě Davidu Pavlátovi, na to jsme se ho zeptali před koncem prázdnin přímo v deváté městské části.

Při výběru nejlepšího kandidáta za ČSSD do Senátu PČR pro oblast Prahy 9, Prahy 14 a okolí jste měl nečekaně velkou podporu. Čím si takovou oblibu vysvětlujete?

Na to se těžko odpovídá, aby to neznělo jako sebechvála. Ale jsem každopádně rád a děkuji všem, co mě v rámci celého senátního obvodu jakkoli podporují. V každém případě jsem šel do politiky proto, abych v ní aktivně působil a abych mohl vyjadřovat své názory, takže kandidovat do Senátu bylo pro mě přirozeným a logickým krokem. Žiji se svou rodinou na Praze 9 a je jednoduše řečeno několik věcí, které mě nejen v souvislosti s tímto obvodem štvoú a je potřeba na ně upozorňovat a něco s nimi dělat. Takže určitě to pro mě má smysl.

Mnozí lidé ze starší generace jsou poněkud zklamaní, že se třicet let po sametové revoluci nenaplnily mnohé naděje, které očekávali. Mladší občané zase

často odsuzují současnou vládnoucí garnituru, na které má podíl i sociální demokracie. Jak z toho ven?

Poněkud zklamání jsou nejen lidé ze starší generace. Myslím, že především velká část mé generace si uvědomuje, že prostě nestačí říct jen, máte svobodu a je to! Můžete cokoli. Kdo může cokoli? Běžný člověk, který platí hypotéku, vychovává děti a je rád, že má patnáct let staré auto cokoli nemůže. Je rád, že se jednou za čas podívá na dovolenou k nejbližšímu moři, takže řeči o tom, že může cestovat po celém světě, jsou trochu mimo jeho realitu. A právě proto, že už je třicet let od sametové revoluce, bychom měli být schopni svoji dobu vnímat s kritickým nadhledem a řešit její problémy. Pokud jde o druhou část dotazu, řeknu jen krátce, že když si vzpomenu, jaká vládní garnitura tu byla během z ekonomického hlediska nepříznivých let 2008 a následujících, jaké kroky podnikala a jak to na mne jako občana působilo, jsem rád, že se to v dnešních dnech neopakuje.

Vaše předvolební motto je „Jste skutečně tak bohatí, jak si myslíte?“. Ano, mnozí si uvědomujeme, že tomu tak není. Navíc i při letošní koronavirové krizi část lidí bohaté více než obvykle, spousta dalších se ocitlo v ohrožení. Nůžky sociální nerovnosti se dále rozevírají. Co můžeme udělat pro zastavení tohoto procesu?

To motto má trochu přimět lidi, aby se zastavili a za- uvažovali. Je odrazem mé přímé, ale i nepřímé

David Pavlát

(* 18. prosince 1979, Praha) je český historik, komunální politik a bývalý tiskový mluvčí Úřadu pro ochranu osobních údajů. Vystudoval obor moderní české dějiny na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Doktorský titul získal za svou práci o českém politikovi a novináři Hubertu Ripkovi. Práce vyšla později knižně pod titulem Novinář a politik Hubert Ripka: Člověk, který nemlčel (2018). Po absolvování magisterského studia pracoval dva roky jako analytik televizního vysílání v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. V letech 2011-2017 působil v Úřadu pro ochranu osobních údajů,

nejprve jako zástupce tiskové mluvčí a později jako tiskový mluvčí a vedoucí tiskového oddělení. Poslední tři roky pracuje ve společnosti Communia jako mluvčí podnikatelských soutěží Firma roku, Živnostník roku, srovnávacího výzkumu Město pro byznys a odborných konferencí pořádaných Institutem pro veřejnou diskusi. Je členem České strany sociálně demokratické a předsedou její místní organizace ve Vysočanech. Angažuje se proti zástavbě v oblasti stadionu SK Prosek a proti zbourání Jiránkovy vily v pražských Hrdlořezech.

Ve volbách do Senátu PČR v roce 2020 kandiduje za ČSSD v obvodu č. 24 – Praha 9. Volební číslo 7.

Vážení sousedé,

když jsem se v červnu loňského roku dočetl, že Rada Prahy 9 souhlasí se změnou územního plánu na části pozemků areálu SK Prosek, hned jsem věděl, že musím bedlivě sledovat vývoj na letňanské radnici, protože odtud přijde zásadní návrh na totální proměnu sportovního areálu. A také tomu tak bylo, na konci října Rada Letňan souhlasila se změnou územního plánu na zhruba půlce areálu SK Prosek ve zrychleném řízení a vyslovila souhlas se smíšenou výstavbou s koeficientem G.

V této chvíli jsem oslovil opoziční zastupitele a také aktivní lidi na Praze 9 a v Letňanech, protože jsem věděl, že tato petice bude zásadní a že této aroganci moci musíme učinit přítrž. Mrzelo mě, že spousta lidí a opozičních politiků na výzvu nereagovalo, ale jsem rád, že se do petičního výboru zapojil předseda spolku Zdravé Letňany Olaf Deutsch, který sice vyhrál volby, ale strany jako ODS, ANO a TOP09 vytvořily koalici proti nim. Byl jsem mimořádně rád, že ochotu se podílet na petici projevil i **David Pavlát**, který sice bydlí ve Vysočanech a mohl říct, že problémy nás Prosečáku, Střížkováků a Letňanských ho nezajímají, ale jako patriot Prahy 9 do toho šel a intenzivně nám pomáhal sbírat podpisy u metra nebo Polikliniky Prosek.

Jsem velice rád, že po téměř roce mohu říct, že jsme dosáhli většiny, čeho jsme chtěli. Praha 9 nakonec zrušila své souhlasné stanovisko a k celému projektu se teď staví neutrálně. Letňany pochopily, že si musí dávat na této straně Kbelské větší pozor na to, co budou dál podnikat a že zákulisní dohody tady neprojdou. Horší už to bylo na Magistrátu, kde sice Zastupitelstvo vyslovilo nesouhlas se změnou územního plánu, avšak radní pro sport Vít Šimral potřebné prostředky nenašel, takže SK Prosek oslovil petiční výbor s prosbou o pomoc. Jeho oddíly nemají dostatek halové plochy pro rozvoj sportu, a proto nutně potřebují investice, na které dokážou získat prostředky pouze prodejem části pozemků. My jsme řekli OK, ale nejdřív uspořádejte diskuzi se sousedy, kde představíte svůj návrh a pokud splníte všechny požadavky občanů a oni nakonec feknou, že se změnou souhlasí, my to podpoříme na Magistrátu.

Rozumím tomu, že SK Prosek potřebuje investice do svého areálu, ale vše musí proběhnout ve spolupráci se sousedy, kteří mají právo mluvit do toho, jak bude vypadat jejich okolí. Proto budeme chtít garance toho, že všechny spolky, které jsou součástí SK Prosek, budou moci pokračovat a budou mít zajištěné místo v areálu SK Prosek. Stejnou garanci budeme požadovat pro Fotbalovou akademii, aby na území Prahy 9 zůstal zachován i nízkoprahový sport, jakým je fotbal.

A samozřejmě budeme bojovat dál. A jsem rád, že součástí našeho petičního týmu je i **David Pavlát**, kterému není dění na Praze 9 lhostejné. Jsem rád, že kandiduje do Senátu, protože my na Praze 9 potřebujeme člověka, který zde bydlí, zná naše problémy, bude se za nás bít a nebojí se přesíly.

Milan Balahura
zástupce petičního výboru
proti zástavbě areálu SK Prosek
www.novyprosek.cz

MÍSTO VILY
MÁ VYRŮST
BYTOVÝ KOMPLEX

David Pavlát (ČSSD)

Co mně není lhostejné

Co mně není lhostejné, je také osud Jiránkovy vily v Hrdlořezech a celého areálu, kde má vyrůst bytový komplex se stovkou bytů. Jiránkova vila se nachází nad revitalizovaným parkem Smetanka a při pohledu z něj není v podstatě vidět. Jak ukazují vizualizace, to samé nebude úplně platit o bytovém komplexu, o kterém asi málokdo může říci, že zapadá do okolní vilové zástavby. O osud lokality se zajímají média, a to je dobře snad pro všechny – radnici pomůže upozornit na problém v lokalitě, kterou používá k odpočinkovým aktivitám širší okolí, investorovi zjistit mínění v lokalitě a hlavně místním, kteří by rádi, aby byl zachován klidový charakter lokality. Ani mě to, co se bude nad parkem Smetanka stavět, není jedno – i když mám lokalitu několik kilometrů od bydliště, je to cíl, kam chodím běhat a místo, se kterým mám spojen nejen hezký okamžik s vyrůstajícím synem.

Jiránkova vila je spojena s významným českým impresionistickým malířem Milošem Jiránkem. Jeho bratr Antonín, který vilu s přílehlou továrnou na cukrovinky koupil ve 20. letech 20. století, zde pro díla svého bratra zřídil galerii. Vila má vztah k významné osobnosti kulturního života naší země. Je umístěna v klidové lokalitě nad parkem Smetanka a v bezprostřední blízkosti arboreta se vzácnými stromy.

Stavební úřad vydal již před časem demoliční výměr, starosta Jan Jarolím se nechal veřejně slyšet, že je proti bourání, že by rád v Jiránkově vile viděl například rezidenci velvyslance. Tato tragikomická situace nijak nepomáhá uchování objektu i areálu, v němž stojí. Vyzval jsem starostu dopisem k jasnému a ráznému jednání, jako MO Vysočany podporujeme občanskou iniciativu místních obyvatel, kterých by se demolice a výstavba stobytového komplexu nejvíce dotkla, veřejně vystupují.

Stavby i stromy v rámci areálu Jiránkovy vily, které by měly jít k zemi kvůli bytům, si takový osud nezaslouží. Jsou jiná místa, která by stála za pozvednutí na lepší úroveň. A že jich v Praze 9 není zrovna málo. Trendem posledních let je využívat pro bytovou výstavbu nevzhledné brownfieldy, přál

by si, aby Praha 9 šla v tomto ohledu ve šlepičích světových metropolí.

„Z pohledu Ministerstva kultury je třeba říci, že v případě snahy o prohlášení stavby za kulturní památku je potřeba, aby místní samospráva s takovou iniciativou přišla včas, aby daná budova nebyla znehodnocena nejrůznějšími stavebními úpravami. Oceňuji snahu místního petičního výboru, který chce tuto situaci řešit, a chápu nespokojenost a obavy místních, kteří jsou s touto lokalitou spjatí,“ říká k záležitosti ministr kultury Lubomír Zaorálek.

Z posledního dopisu panu starostovi Jarolímovi z dubna letošního roku, který zůstal dosud bez odezvy:

„Jsem rád, že se jako občan městské části Praha 9, který využívá se svou rodinou park Smetanka k aktivnímu odpočinku, i jako předseda ČSSD MO Vysočany (opoziční strany), dozvídám, že podáváte návrh na prohlášení Jiránkovy vily za kulturní památku. Není to však, vážený pane starosto, zbytečně pozdě? A nebylo možné se i pro případ neuznání Jiránkovy vily za kulturní památku (obrázky, které jsem měl možnost vidět z rekonstrukce z roku 2008, nesvědčí o šetrném přístupu – plastová okna atp.) o vývoj věci zasazovat jiným způsobem?

Ve své odpovědi píšete, že „Ministerstvo kultury ČR je jediným orgánem (na rozdíl od místních samospráv), který má reálnou pravomoc budovu zachránit (...)“. S tím lze souhlasit. Místní samospráva má nicméně možnost návrh na prohlášení za kulturní památku podat. V této souvislosti bych se, vážený pane starosto, rád zeptal, jaké byly důvody, proč se tak nestalo před rekonstrukcí, nebo před třemi čtyřmi lety, kdy současný investor radnici o svém developerském záměru informoval? Byl jste, prosím, Vy osobně o tomto záměru ze strany příslušné komise informován? V případě, že nikoli, vyvodil jste z toho nějaké konkrétní důsledky? Nebylo možné komunikovat s developerem o představě, kterou městská část v souvislosti s areálem má?“

David Pavlát

Proč budu volit Davida Pavláta?

1. David je historik, který v našem volebním obvodu (na rozdíl od většiny kandidátů) skutečně bydlí – není dosazen někým „svrchu“, aby u nás vybojoval to, co místní politici nedokážou.
2. Je občansky aktivní a nebojí se říkat nepopulární věci.
3. V ČSSD je dva roky - patří do nové generace sociálních demokratů, není spojen s lidmi, kteří leta měnili důvěru voličů za peníze a vlastní pohodlí.
4. Nebojí se a kandiduje v situaci, kdy ČSSD nemá zrovna „na růžích ustláno“.
5. Umí si své názory i odpracovat a nebojí se jít mezi lidi - je členem petičního výboru proti zástavbě SK Prosek, strávil mnoho hodin s petičními archy při sbírání podpisů a další.
6. Chce se v Senátu zabývat problematikou bydlení a zvyšováním kvality ovzduší.
7. Není mu lhostejná problematika lidských práv.
8. Je slušný a pracovitý.

Davide, přeju Vám vše dobré a přál bych si, aby se Vám podařilo postoupit do druhého kola!

Ing. Vilém Čáp
I. místopředseda Horních Počernic

Nedílnou součástí senátního obvodu č. 24 je Prosek, na kterém bydlí starousedlík pan Josef Smolík. Zeptali jsem se ho, jak se tu žije a co ho trápí...

Jak tu dlouho žijete?

Na Proseku bydlím 50 let, od roku 1970. Přestěhovali jsme se 28. října, kdy ještě v baráku nebylo topení, jenom se tam svítilo, takže se topilo na elektriku. Bylo to takové spartánské.

Všechno se vyvíjí, hodně se toho zlepšuje. Co jsou takové slabší stránky života na Proseku dnes?

Vadí mi, že se tu prodaly veškeré jesle. Je nám úplně jedno, že je tu dnes nějaké školící středisko, když tu dříve byly jesle. A teď stavějí a s velkou slávou otevírají,

Davida jsem poznala během několika akcí, na jejichž pořádání se podílel. Je to příjemný a společenský člověk, který si jde za svým a umí o věcech přemýšlet. A je jedno, jestli jde o problémy v místě, kde žije, nebo o věci, které se dotýkají nás všech.

Jsem moc ráda, že se do politiky dostává osobnostně vyprofilovaný člověk věkově zastupující moji generaci. David je o necelé dva roky starší než já, takže si ještě z dětských let pamatuje, jaké to bylo před rokem 1989. Moc dobře vnímá pozitiva, která tento rok do našich životů přinesl, ale zároveň zřetelně vidí, že revolucí v roce 1989 náš boj za lepší život lidí zdaleka neskončil. Ví, že je potřeba řešit současné problémy a posuzovat věci dnešními očima, bez černých nebo růžových brýlí, jak je v dnešní politice bohužel stále běžné. Davida vnímám jako člověka s nadhledem a autentickým uvažováním.

David je – na rozdíl od nejednoho z jeho protikandidátů – člověk, který v senátním obvodu se svojí rodinou žije a ví, co zdejší obyvatele trápí. A to je dobře. Senátor je totiž díky volebnímu systému ve vrcholné politice více než kdo jiný spojen se svým obvodem. Věnuje se pochopitelně jako člen horní komory parlamentu celostátním otázkám, ale stále platí, že má i právo vystupovat na jednáních místní samosprávy a propojovat tak oboustranně oba tyto světy.

Zkrátka David má podle mého názoru dokonalou směs vlastností i schopností pro funkci senátora, a proto má i moji plnou podporu. A pokud to podmínky umožní (*text vznikl na poč. září, pozn. red.*), budu se těšit na osobní setkání, které mám naplánované na polovinu září. Především ale Vás, čtenáře těchto řádků, zdvořile žádám, abyste projevil(i) Davidovi podporu tím, že přijmete 2. nebo 3. října k volbám. Děkuji.

Jana Maláčová

co bylo zničeno. Když se stavěl Prosek, tak se plánovalo, že z jeslí a školek se pak udělají centra pro seniory, jenže kšeft byl kšeft, tak toho haldu prodali a zbyl pouze dům v Harrachovské ulici pro seniory, jenže tam jsou služby tak drahé, že kdo si to může dovolit.

Tak to narážíme také na občanskou vybavenost, asi na to někdo ne úplně myslel...

No, protože dříve se počítalo s tím, že se tyto prostory využijí, protože v roce 1970 se sem nastěhovali více méně mladé rodiny, kromě pár starých lidí, kteří zde dostali byty, když začali stavět metro přes Nuselské údolí. Ti dostali státní byty, my jsme se sem nastěhovali do družstevních stabilizačních bytů. Mladí lidé začali zakládat rodiny, měli děti, takže bylo dobře, že tu byly školky a jesle. A generačním vývojem už zde dneska žije druhá generace. Těch původních už je tu jen pár. Ale někdo zapomněl, že budou potřebovat znovu školky.

Z hlediska seniorů to také není úplně domyšlené...

Není, ona tady třeba měla být nemocnice, měl tu být plavecký stadion, to se už nikdy nepostavilo. Místo pro nemocnici prodali developerům.

Jak je to tu s hernami?

Na druhé straně sídliště je nějaký klub, tam se furt perou a řežou a ráno, když jdete do práce, tak jsou tam louže krve.

Co parkování, to je na Proseku asi stále téma?

Musíme si uvědomit, že sídliště vzniklo v 70. letech. Když jsem se sem nastěhoval, tak u nás u baráku stála dvě auta, nebyl s tím problém. Jinak garáže se stavějí, ale jsou tak drahé, že lidé stojí jinde.

V Jablonecké se posouvala auta vřadycky. Jedna ulice, to je jedna velká vesnice, a toho parkování je tam minimum. V té době se nepočítalo, že by se garáže mohly udělat pod panelákem, ale tam je místo tak zabetonované, že to nejde. A jestli si někdo myslí, že je to tím, že přijedou cizí, nechají tady auto a jdou na metro, tak to je minimum případů. Protože, když v jednom paneláku, který má deset vchodů, je 23 bytů, to je 230 čísel, a to v jedné ulici na jedné straně. Nehledě na to, že dneska je skoro módou mít v jedné rodině dvě auta.

Co byste chtěli zlepšit?

Aby lépe pokračovala dostavba parku, protože postupuje strašně pomalu.

Co říkáte tomu, že Praha je výrazně pravicová, na rozdíl od Vídně nebo Berlína, kde je tomu naopak?

Na to je těžká odpověď. Podle mě je to způsobené tím, že lidé nechodí k volbám. Když dneska slyším, že volit do Senátu jde 30 % lidí, nebo spíše ještě méně, tak je těžké, aby se prosadily levicové strany. Dneska se každý bojí říci, že je z levicové strany, furt nás straší komunismem. Tady se vylévala vanička i s dítětem, že vše, co bylo dříve, bylo špatné. Všichni byli bojovníci a když jsem byl na demonstraci, která byla 18. listopadu, to znamená v sobotu, 1989, kdy nás bylo na Václavském náměstí tak možná 1 500, ale žádné ty bojovníky, co se objevili druhý den, když nás nezabili, jsem tam neviděl. Až následující den tam byli a zvonili klíčkama. Takže tohle by si ti lidé také měli uvědomit. Je to můj názor, já tam byl.

Text: did, foto: mih

Radnice Městské části vyměnila lukrativní pozemky za zříceninu

Radní v Praze 9 se zhruba v roce 2016 rozhodli, že si pořídí obecní hospodu. Vlastně existoval jistý nátlak části místních obyvatel, že by obec měla zachránit zchátralý a uzavřený bývalý hostinec U Brabců, který stával poblíž kostela sv. Václava na Proseku. Petici na záchranu hospody tehdy podepsali přes dva tisíce občanů. Objekt bývalé restaurace, mnohokrát představovaný, Městská část Praha 9 sice získala, ale koncem roku 2019 zbourala. Ponechala jen část čelní zdi. Ta zde trčí dodnes, kdy už měl být podle dřívějších plánů objekt restaurace citlivě zrestaurován a v provozu.

Příběh hostince U Brabců je dlouhý, na jeho místě údajně stával zájezdní hostinec už ve středověku, po požáru byla v roce 1837 postavena nová budova. Tu nechal v roce 1901 novorenesančně zcela přestavět Alois Malý, majitel několika usedlostí a starosta Proseku. V sedmdesátých letech 20. století proběhla přestavba na autoservis. Hospoda zde ale fungovala až do výpovědi provozovatele od vlastníka, společnosti Prosek 2 a následně uzavření v roce 2016. Pak zůstal objekt prázdný.

Společnost Prosek 2 bratři Stejskalových koupila areál

s budovami o ploše 1362 metrů čtverečních v roce 2015 už s platným demoličním výměrem. Ten vydal bez veřejného řízení stavební odbor Úřadu Městské části Praha 9 v roce 2012. Tedy ještě v době platnosti ochranné pétiléty lhůty na projekty realizované z fondů EU. Praha 9 totiž investovala v roce 2009 do obnovy násvi 31 milionů korun z fondů EU a téměř 9 milionů z veřejného rozpočtu. Na násvi byla tehdy mimo jiné obnovena historická žulová dlažba. Likvidací historické zástavby by pozbyla tato investice smysl.

Firma Prosek 2 chtěla ovšem hostinec zbourat a postavit místo něj budovu, na kterou by navazovala křídla s bytovými jednotkami. Plánovaný nový dům měl podle projektu mít i nadále funkci komunitního centra, kterou plnil ještě před pár lety. V plánu byla také nová restaurace. Snad i díky zmiňované petici občanů proti demolici připravila radnice s firmou dohodu o směně areálu hostince U Brabců za lukrativní městské stavební parcely po bývalých garážích v oblasti vysočanské Krocinky. A zde vyvstala velká nejasnost. Obecní pozemky pro výměnu měly výměru celých 4372 metrů čtverečních! Za 1326 m² s polorozbořenou hospodou. Zastupitelstvo přesto směnu pozemků 25. 4. 2017 schválilo – ovšem s výjimkou především zastupitelů ČSSD. Je třeba zmínit, že výhrad proti zbavení se parcel na Krocince padla tehdy celá řada i to, že radnice sehnala na obě nemovitosti cenové znalecké posudky.

Do budovy je prý lepší investovat a zachovat historickou hodnotu než vybudovat repliku, prohlásil pro veřejnost rok před posledními komunálními volbami starosta Prahy 9

Jan Jarolím (ODS). V létě loňského roku práce na obnově hostince U Brabců – již ve vlastnictví obce – skutečně začaly. Cena za rekonstrukci se měla nakonec pohybovat kolem 85 000 000 korun. Začátkem prosince 2019 však celý dům zmizel z povrchu zemského. Zůstala zřícenina čelní zdi, která se díky podpěrám tyčí na místě ještě i nyní na konci srpna.

Podle facebookového profilu místostarosty MČ Praha 9 Tomáše Portlíka (ODS) se na budově objevily trhliny vzniklé náhlým sesednutím objektu a došlo k narušení zdiva. Na stavbu byl povolán statik a další práce byly zastaveny. Že byl stav hostince zoufalý, se ale vědělo už dávno před směnou. Mělké základy, zvětralá opuka, nepevná malta a vlhké obvodové zdi. O tom, že stav objektu hostince U Brabců je špatný, má narušenou statiku a je neizolovaný ostatně mluvil před téměř čtyřmi lety i zástupce společnosti Prosek 2 Jan Stejskal. Areál navíc neměl ani památkovou ochranu.

Lze očekávat, že radní Prahy 9 si nakonec poradí a nová restaurace na místě legendární U Brabců přece jenom se zpožděním vznikne. Zůstává otázka, zda je v pořádku, aby městská část investovala hodně přes sto milionů za jednu nepodařenou repliku hospody.

Text a foto: miř

K tématům, která mě zajímají ze širšího politického a společenského hlediska, a která mají zároveň vztah k mému volebnímu obvodu, patří následující tři:

Problematika bydlení, kterou nechápu ani zdaleka jako záležitost řešitelnou pouze podporou obecního bydlení nebo dostupného nájemního bydlení, ale jako společenský problém, do kterého je třeba zapojit i bankovní sektor a nalézt širší, i evropská řešení. Pokud je totiž realita taková, že při sjednání celoživotní hypotéky zaplatí například mladá rodina za celoživotní úsilí v podstatě druhý byt bance, je na místě otázka, zda je taková role bank v 21. století přiměřená. Hypotéku má každý pátý obyvatel ČR a objem hypotečních úvěrů přesahuje roční výdaje státního rozpočtu. Situace mladých lidí ve městech je více než zoufalá.

Druhým problémem, který prakticky dopadá na spokojenost lidí ve městech, je **kvalita ovzduší**, která je hlavním důvodem, proč lidé s malými dětmi uvažují o přestěhování. Vzhledem k tomu, že největším znečišťovatelem ve městech je automobilová doprava, je

třeba se vydat cestou jasných pravidel v první řadě směrem k tzv. městským flotilám (veřejná doprava, pošta, komunální služby) a následně velkým firmám, aby směřovaly k nízkoemisnímu automobilovému provozu, a to také vzhledem k tomu, že například u elektromobilů se počítá celkové menší dopad na životní prostředí oproti spalovacím motorům při nájednu vyšším než 200 tisíc km, což vozidla městských flotil bohatě splňují.

Třetí otázkou, která má význam pro dlouhodobou kvalitu života lidí v České republice, je **odliv finančního potenciálu a složení pracovního trhu**. Jednoduše řečeno, je nutné podporovat obory, které přinášejí vysokou přidanou hodnotu na úkor montoven. Omezovat na odpovídající úrovni je třeba odliv vygenerovaného zisku z ČR, který je (ten odliv) v rámci celé EU vůbec nejvyšší. Jednou z cest, jak z toho ven, je výrazná podpora školství, která je při jeho současném stavu nezbytností. Dalším potřebným opatřením je zvýšení mzdové úrovně.

V Senátu bych se vzhledem k pracovním zkušenostem a zaměření rád zapojil do činnosti výborů, které se věnují veřejné správě a lidským právům, případně dalším.

Přijďte mě podpořit 2. a 3. října k volbám.

Volte šťastné číslo 7!

Dosahovat cílů diskusí, ne represí

Projev na pietní akci u příležitosti 70. výročí poprav Milady Horákové (nám. Hrdinů, Praha 4)

Dámy a pánové, milí přátelé!

Uplynulo sedmdesát let od smrti Milady Horákové. Byla popravena několik set metrů odsud, na dvoře pankrácké věznice. Šest let předtím byla odsouzena k trestu smrti nacisty. Uhájila se. Tentokrát už ne. Z posledních patnácti minut jejího života jde mráz po zádech. Ale nejen z nich.

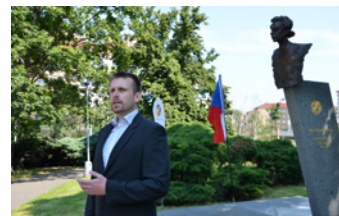
Nechci ale mluvit o fyzickém utrpení, spíše o tom psychickém. Ve věznění zažila samovazbu, na celu se z výsledků vracela s pomohodněnami, a to nejen za věci týkající se ideálů, ale také například za to, že vyjádřila nesouhlas s formulací zapsanou v protokolu.

Tak se lámaly osobnosti, tak se nutily k úvahám, jestli následně přikročí odpovídá dosaženým výsledkům.

Milada Horáková byla zatčena v září 1949 v návaznosti na schůzku ve Vínově. Jako zástupce národních socialistů se zde setkala s představiteli sociální demokracie a lidovců za účelem vytvořit společnou základnu směřující ke změně režimu. Horáková byla také v kontaktu s Petrem Zenklem a Hubertem Ripkou, kteří byli v exilu. Zenklova spolupracovnice Růžena Pelantová naléhala ve dnech procesu z New Yorku na Ripku, aby dělal pro záchranu Milady vše, co je v jeho silách: „Nevím, zda se Ti dostane do ruky plná obžaloba. Ale Ty, Petr a já jsme vlastně těmi obžalovanými, které odsoudit nemohli, a proto svoji žluč si vyhlili na těch, kdo tam zůstali,“ psala v dopisu. Bylo domluveno, že protesty budou adresovány přímo Gottwaldovi a že nebudou zveřejňovány.

Trest smrti pro Miladu Horákovou byl nesmyslný a režim jím do budoucna odsuzoval sám sebe. Horáková byla jedinou ženou ve východním bloku odsouzenou k smrti v takovém procesu. Zmírnění trestu na doživotí by jí dávalo naději amnestie let 1968 nebo 1968 a návrat k rodině, nebo alespoň její části, především k dceři. V jejím osudu a v přístupu moci nám zůstává ponaučení, že cílů je třeba dosahovat diskusí, ne represí. Smrt Milady Horákové nepřinesla komunistickému režimu nic. Byla ukázkou jeho slabosti, i když (nebo možná právě proto) brutálně projevovaná. Horáková stála na straně poražených, tak to i sama vnímala. To se v životě někdy stává – co je ovšem alarmující, že ty, kteří chtěli pracovat pro případnou změnu, bylo třeba likvidovat. To je totalita a té je Milada Horáková obětí.

Dovolu, abychom uctili památku Milady Horákové a dalších obětí totalitního způsobu zacházení minutou ticha.

SENÁT
volební číslo

7

www.davidpavlat.cz

ČSSD